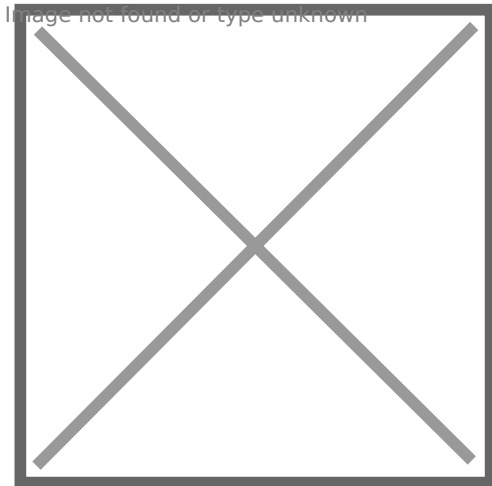


ZABYTKI

Kościół św. Marcina



Kościół w Kłobucku, wzniesiony w 1144 roku z fundacji Piotra Dunina Włostowica ze Skrzynna. Obecnie utrzymany jest w stylu gotyckim z elementami baroku.

Jest on najważniejszym zabytkiem Kłobucka. Był siedzibą jednej z największych parafii Polski średniowiecznej o powierzchni ok. 800 km². W latach 1434-1448 proboszczem parafii w Kłobucku był kronikarz dziejów Polski - Jan Długosz. W 1476, ufundował on tutaj zespół klasztorny kanoników regularnych. W księdze gospodarczo-rachunkowej należącej do parafii zapisano jeden ze średniowiecznych polskich cyzjojanów - tzw. cyzjojan kłobucki.

Późnogotycki kościół parafialny św. Marcina i św. Małgorzaty na początku XVII wieku (oraz później na przełomie XVIII i XIX wieku) został przebudowany na wczesnobarokową bazylikę.

Do dziś zachowało się w nim pięć gotyckich portali ostrołukowych. Warto też zwrócić uwagę na interesujące sklepienia krzyżowe w prezbiterium, stalle oraz ambonę. Natomiast z zabudowań klasztornych zachowały się, choć znacznie przebudowane: skrzydło klasztoru i spichlerz.

W skarbcu kościelnym przechowywane są podarowane przez Jana Długosza: ornat, kielich z herbem Wieniawa, relikwie, liczne kroniki oraz obraz Matki Boskiej Kłobuckiej.

Od kościoła bieg rozpoczyna Zielony Szlak Kłobucki, przebiega tędy również Szlak Rezerwatów Przyrody

(źródło: www.wikipedia.pl , www.dziedzictwo.ekai.pl)

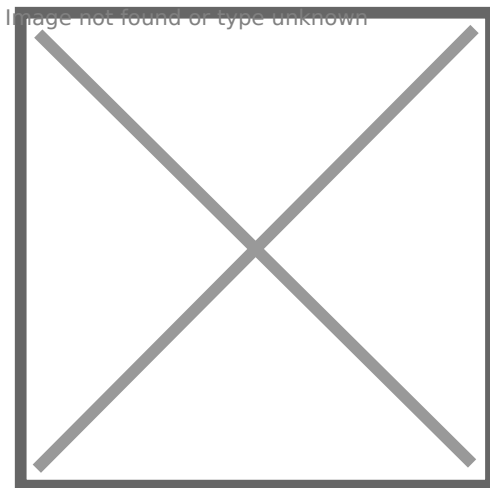
Pałac w Kłobucku-Zagórze

Rezydencja w Kłobuckiej dzielnicy Zagórze, wzniesiona w 1795 roku, w stylu neogotyckim. Pałac jest otoczony obszernym parkiem również wpisanym do

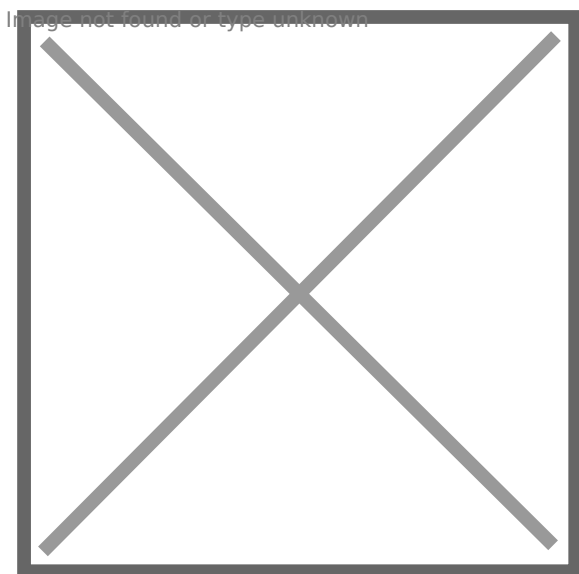
rejestr zabytków.

Pałac został wybudowany dla pruskiego ministra Christiana von Haugwitz w latach 1795-1800. Kolejnymi właścicielami byli: Benedykt Lemański, Henckel von Donnersmarckowie, książę Aleksander Michajłowicz Romanow. Został gruntownie przebudowany pod koniec XIX wieku. Po I wojnie światowej posiadłość przeszła na własność Skarbu Państwa. W dwudziestoleciu międzywojennym w zamku znajdowała się Szkoła Leśników, a w latach 1952-1972 siedziba Prezydium Powiatowej Rady Narodowej. Następnie w pałacu miał siedzibę zakład odzieżowy "Dom Mody Elegancja". W 2004 roku rozpoczęto jego generalny remont. W pałacu planuje się utworzenie centrum konferencyjnego.

(źródło www.wikipedia.pl)



Dzwonnica kościoła w Białej z XVIII wieku



Poza terenem miasta, na obszarze gminy, pozostałością zabytkowej architektury kościelnej jest drewniana osiemnastowieczna dzwonnica w Białej Górnej, wzniesiona na planie czworoboku, konstrukcji słupowej. Kiedyś wraz z osiemnastowiecznym kościołem drewnianym, spalonym w 1962 roku, stanowiła całość.

W części dolnej dzwonnica jest oszalowana, a w górnej w charakterystyczny sposób otwarta na zewnątrz arkadami. Dach ma namiotowy, kryty blachą.

(Źródło: „Kłobuck dzieje miasta i gminy (do roku 1939)” pod redakcją Feliksa Kiryka, Wydawnictwo i Drukarnia „SECESJA”, Kraków 1998)

Zespół dworski w Kopcu

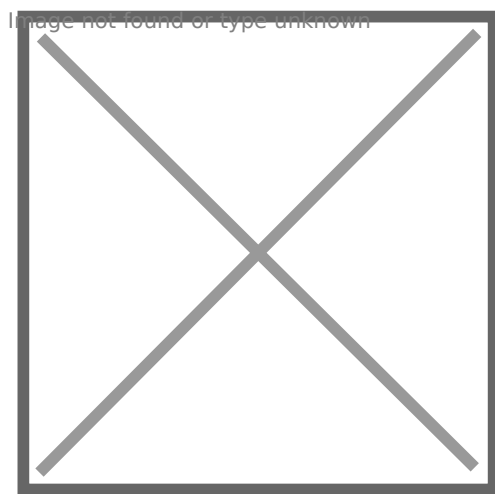
Obecnie należy do salezjanów, wcześniej właścicielami jego byli Helena i Władysław Babiccy, którzy w roku 1925 spisali testament, na mocy którego po ich

śmierci majątek wraz z zabudowaniami przeszedł w posiadanie Towarzystwa Salezjańskiego; księża osiedlili się tu w 1938 roku. Najstarszym obiektem zespołu jest murowany, jednopiętrowy budynek dawnej papierni paulińskiej, wzniesiony w roku 1793, przekształcony dziesięć lat później na młyn wodny, w XX wieku powiększony i gruntownie przerobiony.

Willa zwana budynkiem „głównym” została wzniesiona w roku 1905 przez Babickich z przeznaczeniem na ich mieszkanie. Na lewo od głównego wejścia do budynku zwraca uwagę stara studnia. Pozostałe obiekty zespołu są nowe. Całość wkomponowana jest w założenie parkowe, datowane na początek XX wieku.

(Źródło: „Kłobuck dzieje miasta i gminy (do roku 1939)” pod redakcją Feliksa Kiryka, Wydawnictwo i Drukarnia „SECESJA”, Kraków 1998)

Dwór w Kamyku



Klasyczną architekturę dworu polskiego reprezentuje murowany dworek w Kamyku, zbudowany w roku 1840 przez Kołaczkowskich. Wraz ze szczątkowo zachowanymi dziewiętnastowiecznymi zabudowaniami gospodarczymi wznosi się na terenie dawnego parku. Dwór jest budowlą parterową z węższym półpiętrzem na osi założoną na planie czworokąta. W elewacji frontowej ma okazały, toksański portyk kolumnowy zwieńczony trójkątnym przyczółkiem. Oś elewacji ogrodowej zaakcentowana jest toksańskimi pilastrami. Dłuższe elewacje są dziewięćosiowe, krótsze trójosiowe. Ściany wieńczy belkowanie z tryglifami we fryzie i data budowy (1840) na elewacji ogrodowej. Układ wnętrza jest dwutraktowy z sienią na osi i salonem w głębi. Dwór w Kamyku jest przykładem ostatnich najbardziej typowych dworów pochodzących z epoki oświecenia i romantyzmu.

(Źródło: „Kłobuck dzieje miasta i gminy (do roku 1939)” pod redakcją Feliksa Kiryka, Wydawnictwo i Drukarnia „SECESJA”, Kraków 1998)

